

Indar-atezu ona nai
daunari ez siñetsi:
ona ez miiñez, egitez
bear da erakutsi.

EZPAI-BIDEZ

Ezpai-bidez zabilkidaz
egiaren argi billa;
estura miñak, orbel antzera,
bultz eragiñik ixilla,
au bai iskanbilla!,
ugin zurbilla
zuzitu dedilla
Goiko Jaunari arren eskatuz
bizitza gurpilla.

Bizitza ez dakik zer dan,
poz-leiar ala min-ura;
onek lauskitzen yaustak biotza,
ixuriaz arrenkura.
Galde dagik: «Nora
doa bira-bira
negu eta uda,
urterik urte, gizaldi luzez,
niri saminki ozka?»

Ta naspillean bilduak
gu goaz beti aurrera...
Jarets eziña ete dogu iñondik
jo-muga orren ditzira?
Zorun iturrira
beti begira,
biziak dira...
baiña zalantza edatzen yak,
oi, gaxo!, biotz erdira.

IPARRAK IRRI

Ipar aizeak atzo, leunkiro,
lili artean ebillelarik,
ego biak urdin,
irri eustan egin.

Norbaitek ixilka
iragar al dautzu,
aize ekarkor orri,
nire poz ezkutu?

Gaur, atzo ez lez, burua makur
noa bidetik, gogapen sortaz.
Iparra itun dabil,
ostokaz dildil.

Nik bere zuk lez, so!, arpegian,
etsi-etsirik muin barrenian,
eun ubel kolore,
miñaren zapore.

Baiña zuk, aizeño,
—par orri nakio—
zabiltza betiro
ezti irri jario.